

Tiina Hentilä
Kätönlahden koulu, 87250 KAJAANI

ENKELIN YSTÄVÄ

Johdanto

- Äiti, miksi me muutimme tänne? Aleksandra kysyi jo ainakin sadannen kerran heidän muuttonsa jälkeen. Ja se oli tapahtunut viikko sitten.
- Kultaseni, Monica sanoi ja silitti tyttärensä muutamia silkinpehmeitä haituvia jotka olivat paljaan päälleen ainoa suoja. Monica käänsi tyttärensä pään niin että katsoi suoraan ruskeisiin silmiin. Olisi kuin hän olisi katsonut nuorennuspeiliin. Äiti ja tytär olivat aivan samannäköisiä, paitsi tyttärellä ei ollut mustaa paksua hiuspehkoa kuten äidillään.
- Niin äiti, miksi? Aleksandra toisti.
- Koska minulle oli tiedossa tosi hyvä työpaikka, ja isällekin työpaikka, jota hänellä ei Virandozevossa ollut, ja
- Mutta entä minä, mitä parempaa te minulle löysitte? Aleksandra tiukkasi.
- No, täällä on kaikin puolin paremmat olot kuin Venäjällä, parempi hoito Monica yritti selittää. Aleksandra tuhahti ja ryntäsi ovet paukkuen huoneeseensa.

Vuosi sitten kaikki oli vielä hyvin. He asuivat onnellisina pienessä kylässä Venäjällä, Virandozevossa. Heillä oli ollut pieni, mutta ihana talo, koti. Aleksandra oli käynyt koulua, hänellä oli ollut paljon kavereita, ihana poikaystävä, kolme kissaa, sukulaiset ... ja ja leukemia. Mutta silti kaikki oli ollut hyvin... niin, vuosi sitten. Vuosi sitten äidille oli tullut kirje Suomesta, Ilomantsista, jossa äidille olisi paljon parempipalkkainen työpaikka, opettajana, sillä se oli äidin ammatti. Ja kun he olivat hieman tiedustelleet asioita, oli käynyt ilmi että isälle oli homma maalarina. Isä, vaaleakutrinen ja sinisilmäinen Aleksei oli maalari. Hän maalasi taloja, aitoja...ihan mitä tahansa, mutta hän oli myös todella taitava taulujen maalaaja ja piirtäjä, ja se taito oli periytynyt Aleksandralle. Mutta kuitenkin, kävi ilmi että isällekin oli työpaikka, heille oli hyvä talo ja koulu lähellä taloa. Joten eikun vain vuodeksi suomikouluun...kouluun jossa opetettiin vain suomea ja asioita Suomesta. Aleksandran piti lopettaa tavallinen koulu ja kaikki harrastukset ja opetella suomea. Sitten tuli lähtöpäivä ja Aleksandralle kauhea järkytys, hän ei saisi ottaa mukaan kolmea angorakissaansa...Aurora, Birgittaa ja Rebekkaa! - Ostetaan sieltä sitten uusi kissa, äiti oli yrittänyt lohduttaa, mutta ei. Aleksandran elämä oli musertunut, ja hänen piti ryhtyä korjaamaan sitä, hitaasti, pala palalta.

Mutta kerkeäkö hän edes aloittaa?

1 luku

- Aleksandra, tule. Pieni valkea hahmo lipui Aleksandran uneen. - Ei, minä haluan elää! Aleksandra kiljui tuskanhien kohotessa otsalleen.
 - Tulisit nyt, olento maanitteli. -
 - En, minä haluan elää!
 - Hyvä on, hyvä on, olento maanitteli ja...oli poissa.
- Aleksandra heräsi ja katseli muuttolaatikoiden täyttämää huonettaan. Ei jälkeäkään valkoisesta hahmosta, jolla oli lempeä, mutta päättäväinen ääni.
- Huusitko jotain? Monica kysyi työntäen päänsä ovenraosta.

- En, en huutanut, Aleksandra sanoi.
- No, nukuitko hyvin? Monica kysyi ja suikkasi suukon Aleksandran otsalle.
- En tiedä, en ole vielä lopettanut uinumistani, Aleksandra mutisi.
- Isäsi lähti töihin, Monica sanoi ja veti rullaverhon ylös.
- Mutta kesälomaahan on jäljellä vielä kaksi kuukautta, Aleksandra ihmetteli.

Monica hätkähti kuullessaan sanaton jäljellä vielä kaksi kuukautta. Heti kun he tulivat Suomeen lääkäri oli tutkinut Aleksandran ja sanonut hyvin vakavan näköisenä: "Lapsellanne on jäljellä vielä noin kaksi kuukautta elinaikaa.

- Ei niin pian, Monica vaikeroi.
- Mikä ei pian? Aleksandra kysyi kulmakarvojaan kohottaen.
- Ei mikään, ei yhtään mikään, Monica tiuskaisi ja kiiruhti huoneesta.

Aleksandra ihmetteli mikä kiukunpuuska äidille oli tullut. Varmaan jännitti uutta työpaikkaa, Aleksandra päätteli ja veti peiton ylleen.

2 luku

- Hei unikeko, nousetko sinä ollenkaan? Aleksei ravisteli nukkuvaa Aleksandraa.
- Huomenta, Aleksandra haukotteli. Mutta herätyskelloa vilkaistuaan hän korjasi:
- Päivää.
- Minä kävin tutustumassa taloon joka minun pitää maalata, Aleksei kertoi.
- Ai, Aleksandra tokaisi ja hyppäsi vuoteesta. Aleksei hymyili tyttärelleen ennen kuin poistui huoneesta.

Aleksandra oli juuri saanut vaatteet päällensä kun kuuli hennon äänen vieressään. Aleksandra käänsi päätään ja hätkähti. Tuossa oli se valkoinen hahmo unesta. Nyt Aleksandra näki olennon tarkemmin. Taivaansiniset silmät, kalpea iho, kullanvaaleat kiharat ja lumivalkea mekko sekä valkoinen harso kauniiden kasvojen peittona.

- Nyt olet siis valmis lähtemään, olento sanoi.
- Minä en ole lähdessä minnekään, Aleksandra sanoi päättäväisesti ja astahti kauemmaksi tuosta itsepäisestä olennosta.
- Kuka sinä olet? Ja miksi minä sinun matkaasi lähtisin? Ja...MINNE minä lähtisin? Aleksandra tiukkasi vihaisena.
- Hyvä on Aleksandra, hyvä on, olento sanoi levitellen käsiään antautumisen merkiksi.
- Mistä sinä tiedät nimeni? Aleksandra ihmetteli.
- Miksi en tietäisi? Olento kysyi viattomasti.

Aleksandra kohautti olkapäitään.

- No, kuka sinä sitten olet? Aleksandra yritti uudelleen.
- Oi anteeksi, unohdin esittäytyä, olento huudahti ja ojensin pienen, hennon kätensä.
- Floora.
- Aleksandra Bukatsova.
- Nyt ollaan tuttuja, lähdetäänkö? Floora pysyi sinnikkäänä.
- Eii! Aleksandra karjaisi.
- Hyvä on, ei vielä, ei...Floora tynnytteli.
- Mitä sinä huudat? Monica kysyi kurkistaessaan huoneeseen.
- No kun Floora...Aleksandra aloitti.
- Kuka? Monica kysyi ja katseli ympärilleen huoneessa.

Aleksandrakin katsoi, ei jälkeäkään Floorasta. Vain pieni irronnut hiuskiehkura pöydällä. Siitä olisi turha sepittää äidille mitään.

- Ei kukaan, mene nyt. Aleksandra hoputti äitiään.
- No, leiki sitten rauhassa, Monica sanoi ja kohautti olkapäitään.
- Leiki! Äiti minä en leiki! Minä olen 13 -vuotias! Aleksandra raivosi.
- Et niin, etpä tietenkään, Monica sanoi ja pakeni huoneesta.

Illalla, Aleksandran nukkuessa, pieni valkea hahmo hiipi hänen vuoteensa viereen. Olento silitti tytön hiuksia ja sanoi:

- Anna anteeksi Aleksandra. Minäkin olen nuori ja kärsimätön. Yritän odottaa kunnes olet valmis.

3 luku

- Hei Aleksandra.

- Hei Floora, en lähde, Aleksandra sanoi nostamatta katsettaan maalauksestaan. Floora näytti hieman nololta.

- Mitä sinä maalaat? Floora kysyi.

- Kolme kissaani, Aleksandra vastasi.

- Minullakin oli kissa, Floora sanoi.

- Mitä sille tapahtui? Aleksandra kysyi myötätuntoisena.

- Ei mitään, se elää, minä en, Floora sanoi olkapäitään kohauttaen.

- Sinä...olet enkeli, Aleksandra sanoi hieman epävarmana.

- Enkeli isolla Eellä, Floora vahvisti.

- Ja...minä olen enkelin ystävä, Aleksandra sanoi ihmeissään.

- Kukapa uskoisi? Floora kohautti olkapäitään.

- Mikä sinun kissasi nimi oli? Aleksandra kysyi puheenaihetta vaihtaen.

- Minun kissani nimi ON Teresa, Floora sanoi.

- Minun kissani nimet OLIVAT Aurora, Birgitta ja Rebecca, Aleksandra kertoi

- Mitä niille tapahtui? Floora kysyi uteliaana.

- Ei mitään, ne eivät vain ole enää minun kissojani, Aleksandra sanoi virnistäen. Floora kikatti. Samassa Monica kurkisti huoneeseen.

- Ai, sinä maalaat, hän totesi.

- Niin äiti, tuotko meille mehua? Aleksandra pyysi.

- Teille? Monica ihmetteli. Aleksandra vilkaisi ympärilleen. Floora oli poissa.

- Ai, sinulla on mielikuvitusystävä, Monica ilahtui ja riensi hakemaan mehua.

- Mielikuvitusystävä, pyh! Aleksandra toisti närkästyneenä. Hetken kuluttua Monica tuli tarjottimen kanssa. Tarjottimella oli keksejä ja kaksi mehulasia. Monica toivotti hyvää ruokahalua ja poistui huoneesta.

- Floora, tule takaisin, Aleksandra pyysi.

- Minähän olen jo täällä, ääni Aleksandran selän takana sanoi. Aleksandra kääntyi ja näki Flooran istuvan sängyllään keksiä mutustellen.

- Miksi sinä et anna vanhempieni nähdä sinua? Aleksandra kysyi.

- Olen täällä sinua varten, en heitä, Floora vastasi.

- Mitä sinä tuolla tarkoitat? Aleksandra kysyi mutta kukaan ei vastannut Aleksandra katseli ympärilleen. Floora oli jälleen kadonnut.

- Hei, hei, nähdään yöllä, Flooran ääni kaikui huoneessa. "Nähdään milloin nähdään." Aleksandra ajatteli "Mutta nyt minä maalaan."

4 luku

- Joko sinä sait maalauksesi valmiiksi? Aleksei kysyi.

- Sain. Äitikö kertoi että maalasini?

- Niin. Joko ystäväsi lähti? Aleksei kysyi virnistäen.

- Jo, Aleksandra tokaisi.

- Tuota...sinun pitää käydä lääkärintarkastuksessa, Aleksei kakisteli.

- Taasko? Aleksandra parkaisi. Aleksei nyökkäsi. Huokaisten Aleksandra laskeutui alakertaan. Monica oli jo autossa ja pian he olivat sairaalassa. Lääkäri tutki Aleksandran ja teki hänelle muutamia kokeita. Sen tehtyään lääkäri käski Aleksandraa poistumaan huoneesta saadakseen jutella Aleksandran

vanhempien kanssa. Aleksandra poistui kuuliaisesti huoneesta mutta painoi korvansa ovea vasten.

"Minä haluan tietää mitä minulle on tapahtumassa. Minulla on oikeus tietää!"

- Sanon samaa kuin viime kerralla. Aleksandra kuuli lääkärin sanovan.

- Siis että...Monica kuului sopertavan.

- Hei pikkuneiti, minusta tuntuu että sinun ei pitäisi olla siinä, ääni Aleksandran selän takana sanoi.

Aleksandra kääntyi ja kohtasi tuikeat silmät. Aleksandra mutisi jotain ja pakeni odotushuoneeseen.

"Miksi MINÄ en saa tietää mitä MINULLE tapahtuu? Miksi?" Aleksandra raivosi voimattomana ja valui odotushuoneen penkille.

5 luku

Aleksandra nukkui. Hän näki unta. Valkoinen enkeli lipui hänen uneensa. "Hei Floora, sinä pieni, mutta sinnikäs enkeli, minun on sanottava sinulle, ei." Aleksandra sanoi unessaan. "En minä mitään kysyntykään", Floora näytti närkästyneeltä. "Tulin vain, kuten lupasin", Floora jatkoi. "Sinä voit olla päivällä kanssani, yöllä minä haluan nukkua", Aleksandra sanoi. Floora purskahti nauruun. "Sinähän nukut!" Minua väsyttää aina silti.", Aleksandra marisi. "Hyvä on, hyvä on. Minä menen, jos seura ei kelpaa." Floora sanoi. "Älä nyt suutu", Aleksandra pyysi. "En suutukkaan, jos saan tulla taas huomenna." Floora kiristi. "Sinähän tulet aina, lupaa kysymättä." Aleksandra sanoi huokaisten. Nauraen Floora hävisi. Aleksandra käänsi kylkeään ja jatkoi uniaan, kenenkään häiritsemättä.

6 luku

- Sinäpä olet aikaisin valveilla, Monica huomautti nähtyään Aleksandran maalaamassa.

- Mmm, Aleksandra mumisi ja tarkasteli maalaustaan.

- Oletko syönyt aamupalan? Monica kysyi.

- Mmm." Vielä hieman kultaista tuonne ja...noin!" Monica tuli Aleksandran taakse katsomaan maalausta.

- Upea enkeli, Monica kirkaisi.

- Aleksin pitää nähdä se! Monica juoksi huoneesta. Floora oli hetkessä paikalla.

- Olenko minä tuollainen? Floora kysyi uteliaana.

- Olet, Aleksandra vastasi.

- Täsmälleen. Floora huokaili onnellisena.

- Haluatko sinä sen? Aleksandra kysyi. Hän halusi antaa tuolle omituiselle enkelille jotain...jotain hyvitykseksi siitä että tämä jaksoi odottaa...odottaa kunnes hän olisi valmis...

- Voi saanko minä sen? Floora kysyi ihmeissään keskeyttäen Aleksandran mietteet.

- Tietenk...Aleksandra aloitti mutta samassa Aleksei ryntäsi huoneeseen Monica kannoillaan.

- Tuo on upein taulu minkä olen koskaan nähnyt noin nuorten taiteilijoiden tekvän, Aleksei huusi haltioituneena.

- Joku maksaa tuosta miljoo...niin? Aleksei keskeytti huomattessaan Aleksandran vaiteliaisuuden.

- Isä, Aleksandra aloitti hiljaa.

- Olen antanut tuon taulun ystävälleni.

- Eihän sinulla ole ystäviä, Aleksei huomautti.

- Onpas, Aleksandra huudahti närkästyneenä.

- On tietysti, Aleksei korjasi kiireesti.

- Mutta ei täällä.

- Onpas! Aleksandra väitti yhä. Monica näytti heräävän.

- Mielikuvitusystävälle ei noin arvokkaita tauluja anneta! Monica kivahti. Aleksei katsoi vuoroin tytärtään, vuoroin vaimoan.

- Et siis anna myydä taulua? Tai jos me kehystäisimme sen olohuoneeseen? Aleksei kysyi Aleksandralta. Aleksandra pudisteli päätään.

- Olen pahoillani isä...Aleksei katsoi taulua viimeisen kerran ja poistui huoneesta huokaileva Monica perässään. Oven sulkeuduttua heidän jäljessään Floora palasi huoneeseen.

- Ota taulusi Floora, Aleksandra sanoi.
- Ota se ja vie se kotiisi. Floora otti taulun ja kiitti. Vaivattomasti pieni enkeli kohosi raskaan kantamuksensa kanssa taivaalle. Aleksandra katseli pienenevää hahmoa ja vilkutti haikeana. Avoimesta ikkunasta kantautui heleä ääni:
- Älä sure Aleksandra, kohta sinäkin lennät kanssani kotiin...heti kun olet valmis...heti.

7 luku

- Siis Aleksandralla on leukemia, verisyöpä, joka tappaa hänet kohta, Monica mumisi miehelleen.
- Tai jos Aleksandra sairastuu johonkin pieneen, mitättömään tautiin, hän on niin heikko, Aleksei lisäsi.
- Mitä me voimme tehdä? Monica kysyi vapisevalla äänellä.
- Emme mitään, Aleksei vastasi totuudenmukaisesti.
- Mutta lapsemme kuolee! Monica kirkui hysterisenä. Aleksei ei keksinyt mitään sanottavaa ja hetken kumpikin oli hiljaa.
- Kerrommeko hänelle? Aleksei kysyi katkaisten hiljaisuuden.
- Kerromme mitä? Monica kysyi henkeään haukkoen.
- Että...että.., Aleksei änkytti.
- Että hän on kuolemaisillaan, Monica täydensi vauhkona.
- Miltä sinusta tuntuisi jos kerrotaisiin että sinä kuolet! Aleksei kohautti olkapäitään:
- Ei sitten kerrota. Monica vaikenen vapisten.
- Äiti!..., hento ääni kuului portaista. Monica ryntäsi silmiään pyyhkien tyttärensä luo. Hän ymmärsi että Aleksei oli oikeassa, mitään ei ollut tehtävissä. Miksi hän sitten toivoi ja rukoili?

8 luku

- Hei Floora, kiva kun et tullut yöllä, Aleksandra sanoi.
- Mennäänkö ulos? Floora kysyi varovaisesti.
- ULOS? Aleksandra varmisti ja katsoi Flooraa tiukasti silmiin. Floora nyökkäsi vaivaantuneena.
- Hyvä on, mennään ULOS, Aleksandra myöntyi ja veti villapaidan päällensä. Hän tassutti eteiseen ja huusi äidilleen:
- Minä menen ulos! Monica oli salamana eteisessä.
- Sinä et voi mennä ulos! Monica sanoi ja takertui Aleksandran käsivarteen.
- Miksi en? Aleksandra vaati tietää. - Sinulle voi tulla nuha ja...ja.., Monica änkytti.
- Äiti! Et voi estää minua elämästä, Aleksandra sanoi tuskastuneena ja riuhtaisi kätensä irti. Monica jäi avuttomana seisomaan kun Aleksandra syöksyi ulos.
- Ulkona Floora tarttui Aleksandran käteen ja alkoi johdattaa häntä kapeaa polkua pitkin etelään.
- Minne sinä viet minua? Aleksandra kysyi heidän saapuessaan tiheään metsään.
- Tapaamaan ystäviäni, Floora vastasi ja veti Aleksandraa eteenpäin.
- Enkeleitäkö? Aleksandra kysyi.
- Niin, Floora myönsi.
- Minä en tule, Aleksandra sanoi ja veti kätensä pois Flooran kädestä.
- Ei me menemme vain yhdelle niitylle, Floora rauhoitteli.
- Asuvatko enkelit muka niityllä? Aleksandra kysyi epäilevästi.
- Eivät asu, mutta he tulevat sinne joskus, Floora sanoi ja tarttui uudestaan Aleksandran käteen. Aleksandra antoi Flooran johdattaa itseään eteenpäin. Pian he olivat kuvankauniilla niityllä joka oli täynnä kaikenkirjavia kukkia. Aleksandra vilkaisi taivaalle. Sinistä taivasta vasten heijastui pienten enkelten parvi. Enkelit laskeutuivat Flooran ympärille. He olivat aivan Flooran näköisiä. Yksi enkeleistä tuli Aleksandran luo ja sanoi lempeällä äänellä:
- Pian sinäkin olet yhtä onnellinen kuin me, lapsonen. Aleksandra ymmärsi mitä enkeli tarkoitti ja hermostui.
- Lähdetään jo Floora! Aleksandra huudahti.

- Haluatko sinä? Floora kysyi ilahtuneena.
- Kotiin, äidin luo, Aleksandra tarkensi ja Floora näytti hetken surulliselta.
- No sitten myöhemmin, Floora myöntyi ja tarttui Aleksandran käteen. He vilkuttivat enkeleille ja sukelsivat metsän uumeniin.
- Äkkiä kotiin, minua paleltaa, Aleksandra sanoi. Floora vilkaisi Aleksandran sinisiä huulia. Hän ei joutuisi odottamaan enää kauan...

9 luku

- Huomenta, Monica sanoi keittiöön ilmestyneelle tyttärelleen.
- Huomenda, Aleksandra vastasi. Monican sydän hypähti kurkkuun.
- Mi..minkälainen olo sinulla on? Monica änkytti.
- Kamala, Aleksandra sanoi hiljaa.
- Ja..ja ATSIUHH!
- Aleksei! Monica kirkui hysteerisenä ja juoksi herättämään miestänsä. Voipunut Aleksandra jäi yksin keittiöön ja hetken kuluttua Floorakin oli paikalla.
- Lähdetäänkö? Floora kysyi lempeästi.
- Sattuu, Aleksandra mutisi Flooran kysymyksestä välittämättä.
- Lähdetäänkö? Floora kysyi uudelleen, vielä lempeämmin. Aleksandra pudisti päätään ja ähkäisi tuskasta.
- Kotona sinuun ei sattuisi, ei yhtään, Floora totesi.
- Tämä on minun kotini ja tänne minä aion jäädä, Aleksandra sanoi päättäväisesti
- Mutta kohta sinä joudut sairaalaan, Floora sanoi varomattomasti ja kyyneleet tulvahtivat Aleksandran silmiin.
- En halua, Aleksandra nyyhki.
- Haluan..kotiin...Samassa Aleksei ryntäsi keittiöön itkevä Monica perässään.
- Nyt lähdetään sai..käymään lääkärin luona, Aleksei takelteli.
- Kyllä minä tiedän isä...Aleksandra aloitti mutta samassa Aleksei kaappasi hänet syliinsä ja kiidatti autoon. Hetkessä he olivat sairaalassa ja lääkäri tutki tilanteen.
- Mikään ei auta, lääkäri sanoi päätään pudistellen.
- Haluatteko että hän...
- Yrittäkää! Aleksei huusi keskeyttäen lääkärin puheen. Olkapäitään kohauttaen lääkäri kutsui hoitajan luokseen ja määräsi kipulääkettä.

10 luku

Hoitaja tuijotti tajutonta tyttöä. "Miten kaunis hän onkaan! Ja niin nuori...säälä..."Yhtäkkiä tyttö aukaisi silmänsä, kohotti kätensä kohti taivasta ja sanoi hennolla äänellä

- Hyvä on, Floora, tule hakemaan minut. Sitten hän vaipui ikuiseen uneen onnellinen hymy kasvoillaan.

Hoitaja tuijotti kuollutta tyttöä ja kuuli kahden nuoren tytön onnellista, kirkasta naurua. Hoitaja nousi hitaasti ja kutsui lääkärin.

Vuosia Aleksandran kuoleman jälkeen hautausmaalle laskeutui kaksi pientä, valkoista enkeliä.

- Katso Aleksandra, tämä on hautakivesi, toinen enkeleistä sanoi. Toinen enkeli kumartui hautakiven puoleen:

***"Tässä lepää Aleksandra Bukatsova
s.12.2.1980-k.10.6.1993***

Enkeli
Jos tahtoisit nähdä enkelin,
mahdotonta se täällä on kuitenkin.

Vaan kerran kun silmäsi sammuvi,
hän vuoteesi vierellä välkkyvi.
Sitä vartempa vain
ovat enkeliparvet valveilla ain."

- Uskotko sinä tuohon ensimmäiseen säkeeseen? Toinen enkeli kysyi.
- En Floora, en usko, toinen enkeli vastasi. Nauraen he lensivät taivaalle, kohti kotiaan.